

KŁOCIĆ (1) *vb impf*

3 sg *praes* kł(o)ci.

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVIII w.

Hałasować (może stukaniem): A nie wieleż to/ Lucyprze? Ták márkotác piekielny psie? Ná Pána Bogá mocnego [...]. Który to tám teraz kłóci Y wnet cię chorągwią zmłoci. MWilkHist E2v.

Formacje współrdzenne: kłocić się, skłocić, zakłocić.

Cf [KŁOCAĆY]

MM